

Zdaniem strony skarżącej Komisja naruszyła art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1036⁽¹⁾, a także art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1037⁽²⁾, gdy unieważniła ona faktury w ramach zobowiązania, a następnie nakazała organom celnym pobranie wszystkich ceł, tak jakby nie wystawiono żadnych ważnych faktur w ramach zobowiązania ani nie przedstawiono takich faktur organom celnym w momencie zgłoszenia towarów do dopuszczenia do swobodnego obrotu.

Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 238/2013⁽³⁾ oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013⁽⁴⁾, które upoważniają Komisję do uznania za nieważne faktury w ramach zobowiązania, są niezgodne z prawem.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 66).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2017 r. – Spiegel-Verlag Rudolf Augstein i Sauga/EBC

(Sprawa T-116/17)

(2017/C 121/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Spiegel-Verlag Rudolf Augstein GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) i Michael Sauga (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: A. Koreng i T. Feldmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zarządu Europejskiego Banku Centralnego doręczonej pismem z dnia 15 grudnia 2016 r., oddalającej wniosek strony skarżącej o dostęp do dwóch dokumentów Europejskiego Banku Centralnego „The impact on government deficit and debt from off-market swaps. The Greek case” (SEC/GovC/X/10/88a) i „The Titlos transaction and possible existence of similar transactions impacting on the euro area government debt or deficit levels” (SEC/GovC/X/10/88b);
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: błędne zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie decyzji EBC/2004/3⁽¹⁾

Strona skarżąca podnosi, że EBC niedostatecznie wykazał, iż poprzez ujawnienie danych dokumentów zostałaby naruszona ochrona interesu publicznego w odniesieniu do polityki finansowej, monetarnej lub gospodarczej Unii lub państwa członkowskiego.

Zarzucane przez EBC zagrażające naruszenie interesu publicznego w rzeczywistości nie daje już powodu do niepokoju ponad sześć lat po sporządzeniu dokumentów i po fundamentalnej zmianie warunków ramowych.

2. Zarzut drugi: błędne zastosowanie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy decyzji EBC/2004/3

- Strona skarżąca podnosi, że sporne dokumenty nie służyły do przygotowania konkretnych decyzji, lecz wyłącznie do ogólnego kształtowania opinii i informacji wewnątrz EBC.
- Ponadto nie można też przyjąć, że współpracownicy EBC pozwoliliby się zastraszyć możliwością ujawnienia dokumentów.
- Ponadto według obecnego stanu w kontekście spornych dokumentów nie należy obawiać się żadnego niewłaściwego wpływu strony trzeciej na obrady EBC.
- Ponadto EBC niedostatecznie uwzględnił i rozważył interes publiczny w dostępie do informacji.
- Wreszcie, to nie do EBC należy ocena, co wzbogaca debatę publiczną, lecz do prasy, co wynika z jej roli strażniczej („watchdog”) uznanej przez Europejski Trybunał Praw Człowieka.

⁽¹⁾ 2004/258/WE: decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) (Dz.U. 2004, L 80, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2017 r. – Institute for Direct Democracy in Europe/Parlament

(Sprawa T-118/17)

(2017/C 121/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Institute for Direct Democracy in Europe (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci E. Plasschaert i E. Montens)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2016 r. – w zakresie, w jakim (i) zawieszono w niej wypłatę dotacji za 2017 r., w tym wypłatę zaliczki, (ii) ograniczono kwotę zaliczki na dotację za 2017 r. do 33 % maksymalnej kwoty dotacji oraz (iii) uzależniono wypłatę kwoty zaliczki od przedstawienia dowodu udzielenia gwarancji na pierwsze żądanie – oraz w rezultacie art. I.4.1 decyzji o przyznaniu dotacji nr FINS-2017–28, stanowiącej załącznik do owej decyzji;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

a) *W odniesieniu do decyzji o zawieszeniu wypłaty dotacji za 2017 r., w tym kwoty zaliczki na rzecz IDDE*

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę dobrej administracji oraz przysługujące IDDE prawo do obrony. W szczególności decyzja nie została wydana przez sprawiedliwy i bezstronny organ, a IDDE nie zostało należycie wysłuchane ani nie miało faktycznej możliwości odniesienia się do skierowanych przeciwko niemu zarzutów oraz odparcia ich.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza art. 208 ust. 1 zdanie pierwsze zasad stosowania rozporządzenia finansowego, art. 8 lit. a) decyzji Biura Parlamentu Europejskiego oraz art. II.13.2 decyzji o przyznaniu dotacji. W szczególności wypłata dotacji za 2017 r. nie może zostać zawieszona w oparciu o zarzuty niesprawdzone, niezwiązane z ową decyzją i mające odnosić się jedynie do decyzji o przyznaniu dotacji za 2015 r. W dodatku wypłata dotacji za 2017 r. może zostać zawieszona jedynie na podstawie weryfikacji, którą w niniejszej sprawie już przeprowadzono i która ostatecznie nie potwierdziła zgłaszanych podejrzeń ani zarzutów. W konsekwencji zawieszenie musi zostać zniesione. Wreszcie podniesione podejrzenia i przypuszczenia nie są wystarczające, by uzasadnić jakiegokolwiek zawieszenie wypłaty.